

Arrest

nr. 182 126 van 13 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen advocaat P. VAN MUYSEN, die *loco* advocaat F. SCHEERLINCK verschijnt voor van de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DE CORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op 26 december 2015 aan in België en wordt op 28 december 2015 te Lokeren in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 9 januari 2016.

1.2. Op 16 februari 2016 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 2 februari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

1.4. Op 2 februari 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Over het voorwerp

De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

2.2. Wat betreft de tijdigheid van de vordering

2.2.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

2.2.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker reeds op 1 maart 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. Het bevel om het grondgebied te

verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 2 februari 2017, waarvan in voorliggende zaak de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus (minstens) een tweede verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet is *in casu* aldus een beroepstermijn van vijf dagen aan de orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 2 februari 2017. Conform artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

De verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van vrijdag 3 februari 2017 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden tegen deze beslissing. In toepassing van artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen. Wat betreft de eerste bestreden beslissing was de laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift dus woensdag 8 februari 2017.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht op vrijdag 10 februari 2017. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend in zoverre ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam.

De verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is.

De verzoeker heeft steeds de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdigheid van het instellen van een rechtsmiddel aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

De verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen elementen aan waaruit overmacht zou kunnen blijken.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoeker dat de verzoeker pas op 7 februari 2017 via het repatriëringscentrum heeft gevraagd om bijstand van een advocaat, dat hij pas op 8 februari 2017 werd geraadpleegd en dat hem pas op 9 februari 2017 het dossier kon worden overgemaakt. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat de verzoeker ten gevolge van zijn vasthouding op 2 februari 2017 geen mogelijkheid heeft gehad om bijstand van een advocaat te vragen, zodat eerder een vordering kon worden ingesteld. Aldus wordt geen overmacht aangetoond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is, in zoverre ze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Over de vordering tot schorsing in zoverre deze gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De verzoeker toont niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van de verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod (bijlage 13sexies) tot voorwerp heeft. De verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Voor zover de verzoeker ter terechtzitting nog de zwangerschap van zijn partner inroept als reden die de hoogdringendheid van de vordering rechtvaardigt, wordt er op gewezen dat hij dit niet in het verzoekschrift heeft aangehaald bij de uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid, terwijl ingevolge artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

3.2.2. Bovendien dient het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid mede te worden beoordeeld in het licht van de diligentie die de verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. Een verzoekende partij dient zelf alert en prompt te reageren eenmaal zij kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing en dient haar zaak zo snel mogelijk bij de Raad aanhangig te maken. Het al dan niet alert optreden dient te worden beoordeeld aan de hand van de concrete gegevens van de zaak en van de door verzoekende partij als verantwoording ingeroepen feiten waarmee zij de uiterst dringende noodzakelijkheid wil rechtvaardigen.

Te dezen heeft de verzoeker, niettegenstaande hij vanaf 2 februari 2017 werd vastgehouden in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel en hij dus wist dat effectieve verwijdering van het grondgebied nakend was, tot de avond van 10 februari 2017 gewacht om een vordering wegens uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De verzoeker geeft geen verduidelijking voor zijn dralen. Hij maakt in zijn verzoekschrift, verwijzend naar artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, enkel gewag van een beroepstermijn van 10 dagen na de kennisgeving, doch hij gaat eraan voorbij dat hem een tweede verwijderingsmaatregel in die zin werd opgelegd, zodat zo deze bepaling van toepassing zou zijn inzake onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre deze gericht is tegen de tweede bestreden beslissing – in het arrest nr. 179 108 van 8 december 2016, gewezen in Algemene Vergadering, werd aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag gesteld omtrent de lezing van artikel 39/82, § 1 *iuncto* artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt verwezen – een termijn van vijf dagen aan de orde is.

Omwille van het feit dat de verzoeker meer dan zeven dagen heeft gewacht met het instellen van onderhavige vordering, dient te worden vastgesteld dat hij niet diligent is opgetreden en derhalve zelf de hoogdringendheid heeft genegeerd.

3.2.3. Deze vaststellingen volstaan ieder op zich om te besluiten dat, wat betreft de tweede bestreden beslissing, niet voldaan is aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.3. Er is bijgevolg niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. Dit volstaat om de vordering ook wat betreft de tweede bestreden beslissing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

D. DE BRUYN